

an paa. Det bliver altsaa kun Undtagelser, hvor det ikke er det. Det er netop i fuld Overensstemmelse med, hvad jeg hele Tiden har hævdet i denne Sag baade i Udvalget og her, idet der nemlig virkelig er Tilfælde, hvor Faderens Samtykke er uden Betydning, uagtet Ægtefællerne leve sammen, nemlig enten naar Faderen er erklæret umyndig, eller han er sindssyg eller Forældremyndigheden af Øvrigheden er frataget ham. Det er disse Tilfælde, som forklare Udtrykkene i disse Skrifter, at det „sædvanligt“ eller „i Reglen“ er Faderens Samtykke, det kommer an paa. Det forekommer mig, at jeg havde haft Grund til at tro, at naar det ærede Medlem havde efterset disse Skrifter, vilde han have indset, at Ændringsforslag Nr. 2 vilde indføre noget nyt og ikke er i Overensstemmelse med den gældende Ret, men den ærede Ordfører har jo lagt et andet og for mig noget uvant Syn til Grund, idet han sagde: Hvad skal man med disse videnskabelige Forfattere, hvad skulle vi bryde os om Autoriter, de Herrer kunne jo blot læse Loven, i Loven staar der, at det er Forældrene, og Forældrene ere Fader og Moder. Ja, det staar der i Loven, men jeg tror rigtignok, at hvis den ærede Ordfører vil holde sig til en saa billig Lovlæsning, vil han komme i adskillig Forlegenhed. Jeg vil spørge den ærede Ordfører: I det Tilfælde, at to Ægtefæller ere skilte og Forældremyndigheden altsaa er tillagt en af dem, enten Faderen eller Moderen, vil han dog sikkert være ganske paa det rene med, at kun dens Samtykke udkræves, som har Forældremyndigheden, og hvorledes kommer det ærede Medlem saa i dette Tilfælde ud over Lovens Ord: Forældre? Jeg vil endvidere spørge den ærede Ordfører: I det Tilfælde, at et Barn er uægte født, ere dog alle paa det rene med, at Faderens Samtykke til Ægteskabet er ganske ligegyldigt, og at det kun er Moderens, det kommer an paa, men det Barn har dog ogsaa Forældre, og hvorledes kommer det ærede Medlem da ud over dette Udtryk: Forældrene? Nej, Sagen er simpelt hen den, som jeg oplyste ved Oplæsning af nogle Stykker af Motiverne til den gældende Lov, at man under Udtrykket: „Forældre“, kun har samlet alle de forskellige meget varierende Tilfælde, der kunne forekomme, hvor det som Regel er Faderen, det kommer an paa, men hvor det ogsaa, naar Faderen er død eller Forældremyndigheden er borte fra ham, kan være Moderen, eller endelig hvor Faderen, fordi Barnet er uægte, slet

ingen Myndighed har. Alle disse forskellige varierende Tilfælde har man for Nemheds Skyld, som det ogsaa fremgik af, hvad jeg oplæste af Kollegialtidende fra 1824, samlet sammen under eet, under Udtrykket: Forældre. Derfor haaber jeg at finde Medhold hos det høje Ting, naar jeg i Overensstemmelse med den Grundbetragtning af Lovforslaget i det hele, som den ærede Ordfører gjorde gældende, nemlig at man skal blive staaende paa den gældende Rets Grund, hvor man ikke er enig om at forandre den, beder om, at man, ogsaa i dette Tilfælde vil blive staaende paa den gældende Rets Grund og udstemme Ændringsforslag Nr. 2.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Svensden: Jeg maa gøre endnu et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Veringe (Holm), der stadigvæk holder paa, at det ikke er for de enkeltes Skyld, man her vil indføre det tvungne borgerlige Ægteskab. Jeg vil dog gerne spørge det ærede Medlem: Tror han overhovedet, at denne Sag vilde være bragt frem i dette Ting, saafremt vi ikke havde haft disse mange forskellige afskrækkende Eksempler paa, hvilke Forstyrrelser der kan følge af den Forpligtelse, Præsterne nu have til at vie Folk, hvis Ægteskab strider mod deres og Kirkens Lære? Det ærede Medlem siger, at Kirken har ogsaa sit Mæle her i Landet gennem de kristne Præster og de kristne Lægfolk. Vil det ærede Medlem da paastaa, at det er de kristne Præster og de kristne Lægfolk, der forlange det tvungne borgerlige Ægteskabs Indførelse. Jeg tror, at han kun vil faa meget faa Procent af de virkelig Kristne til at gaa ind paa den Tanke. Der er, som Biskop Nielsen siger, en Del Grundtvigianere, der saaledes have forelsket sig i det borgerlige, at alt skal være borgerligt, ogsaa Ægteskabet, men naar vi trække dem fra, tror jeg ikke, at man vil finde ret mange virkelig Kristne hverken blandt Præster eller Lægfolk, der ønske tvungent borgerligt Ægteskab indført. Selv den højtærede Kirkeminister udtalte ved 1ste Behandling, at heller ikke han mente, at borgerligt Ægteskab var den ønskeligste Form for Ægteskabs Indgaaelse, men at man af Hensyn til forskellige Forhold, som han nævnedes, mente, at det var en Nødvendighed at gaa dertil. Det kan jeg imidlertid ikke tro. Jeg kan ikke komme bort fra.